

[Brixtofte]

af et eller andet udvalg som en indrømmelse. Jeg vil godt spørge ganske klart: har de radikale fået garanti for, at indførelsen af ligestilling på dette område sker i et lovforslag for sig? Eller bliver det pakket ind i et forslag, som også omfatter den sociale lejeværdi? Det er et ganske interessant spørgsmål, for hvis det bliver pakket ind sammen med indførelse af f. eks. social lejeværdi, vil det være meget svært senere for f. eks. det radikale venstre at sikre en ligestilling på det område uden samtidig at måtte gå med til de andre ting. Derfor spørger jeg helt klart: har man fra ministerens side fået en garanti for, at ligestilling på dette område sker i et lovforslag for sig selv?

Dernæst har vi stillet ændringsforslag om, at man anvender kontantværdien som udtryk for formuen i fast ejendom i stedet for den værdi, som indeholder nogle oppustede papirværdier.

Herefter vil jeg gå videre til vores ændringsforslag vedrørende bistandsloven. Jeg fatter ikke, at socialdemokratiet og venstre skal være uenige på det område. Vi har i årevis haft en fælles holdning til vores handicappolitik, og derfor forstår jeg ikke, at vi nu skal have et politisk opgør om en politik, vi i så mange år har været enige om. Vi har stillet ændringsforslag om, at man afskaffer ministerens indførelse af en transbestemmelse for familier, der passer deres eget handicappede barn, og vi har stillet ændringsforslag om, at man fortsat kan yde tilskud til invalideaggregater uafhængigt af indkomsten. Vi har i øvrigt foreslået, at man overhovedet ikke skal lade invalidepensionisterne blive berørt af socialindkomsten, da de overhovedet ikke har nogen fradrag og derfor overhovedet ikke giver baggrund for diskussionen om, at man nedbringer sin bruttoindtægt til en lav skattepligtig indkomst.

Der er i dag en kronik i Jyllands-Posten, som er mægtig spændende. Den er skrevet af Niels Chr. Knudsen og Jørn Henrik Petersen, to professorer i henholdsvis erhvervsøkonomi og socialpolitik. Denne kronik gør op med dette lovforslag, som ministeren har fremsat, og peger på, at det er et ganske urimeligt princip, man her indfører i sociallovgivningen. Tænk, hvis man overførte det til forsikringsretten; tænk, hvis det var sådan, når huset brændte, at man fastsatte erstatningssummen ved at se på folks indtægt. Det

er et helt besynderligt princip, man her indfører. Fra denne midtpunktsartikel vil jeg tillade mig at citere nogle sætninger, som giver anledning til nogle ganske alvorlige overvejelser for os folketingsmedlemmer. Der står:

»Så vidt det kan ses, har man heller ikke drøftet de følger, som en gennemførelse af ændringsforslaget må forventes at få for erstatningsretten. Domstolenes fastsættelse af erstatninger til f. eks. trafikofre sker bl. a. under hensyntagen til den compensation, der flyder via det offentlige sikringsssystem.

Domstolenes praksis må derfor ændres, idet forslagens gennemførelse vil ændre de økonomiske konsekvenser af en skadesbegivenhed for personer med højere indkomster.«

Jeg vil godt spørge socialministeren: har hele den problematik været forelagt for justitsministeriets lovkontor? Hvis ikke det er tilfældet, og hvis ikke det har været analyseret igennem, vil jeg naturligvis udbede mig mellem anden og tredje behandling, at vi får en udtalelse fra justitsministeriets lovkontor om dette problem, som er ganske væsentligt, og som rejses af bl. a. en professor i socialpolitik. Det er et virkelig væsentligt juridisk problem for en stor gruppe mennesker.

Med hensyn til de øvrige ting, som vi ønsker at behandle mellem anden og tredje behandling, kan jeg nævne det tidligere samrådsspørgsmål om, at man i selve lovforslaget har beskrevet, at man kun kan få tilskud til hjælpemidler i forhold til ens indkomst. Vi har ønsket i en udvalgsbehandling, som vi har fået bevilget, at få at vide, hvorledes man vil spare de 40 mill. kr. på dette område. Hvis det er et utilfredsstillende svar, vi får, må vi ved tredje behandling stille et ændringsforslag, der tager den bemyndigelse til ministeren ud.

Må jeg dernæst sige lidt om det forslag vedrørende betaling for institutioner, som man har forelagt. Der skal ikke være tvivl om, at venstre og konservative og fremskridtspartiet er enige om, at der skal være en større forældrebetaling. Vi har derfor stillet vores egne forslag til, hvordan det kunne ske. Men det, der foreslås her, er, at man betaler i forhold til sin indkomst, uafhængigt af de driftsudgifter, man har i den pågældende institution eller i den pågældende kommune. Det fører til to væsentlige problemer.